

[Aksel Larsen.]

grundelser at presse Pengene ud af den fattigste Befolkning her i Landet formedelst indirekte Skatter. Det, der er foregaaet under hele Krigen, ganske vist navnlig i det sidste halve Aar, nemlig siden Omsætningsskattens Indførelse, og forstærket efter den 9. April, det er, at man har skaaret Befolkningens Flertal, den store arbejdende Befolkning, ned, hvad Købekraft og Leve-niveau angaar, men beriget Befolkningens Mindretal. Fra Regeringens Side ønsker man ganske øjensynligt at fortsætte med denne Politik. Det er derfor, man vil have forlænget Omsætningsskatten. Vi vil ikke være med til det; vi ikke alene taler imod denne Skat, vi agter ogsaa at stemme imod den.

Oluf Pedersen: Loven af 27. Marts om Importafgift og Omsætningsskat blev gennemført under Protest fra vor Side. Vort Syn paa denne Lovgivning er ikke ændret, og en Forlængelse af den kan vi derfor ikke stemme for. Jeg forstaar godt, at Finansministeren vil have Dækning. Naar Indtægterne af Driften ikke kan slaa til, er det naturligt, at man tager en be-grænset, rimelig og ligelig Formueafgift, ud fra den Betragtning, at Kapitalen ikke kan gaa fri. Vi saa gerne, at man i dette Finansaar paalignede en Formueafgift. Det vilde kun dreje sig om $\frac{1}{4}$ pCt. een Gang, ensartet gennemført paa rationel Vis, naar man sørger for at faa alle Formuer med. Det kunde ske ved, at man ligesom ved Forordningen af 5. Juni 1848 lignede Af-giften paa fast Ejendom, som en Grund-skyld, imod at der blev givet Lettelse i Renten. Man gav ved Krigshartkorns-skatten af 5. Juni 1848 de gældbundne Ret til at kvitte $\frac{1}{3}$ af deres Rente til Gengæld for den paalignede Skat. En saadan Af-gift kan lignedes paa alle Formuer, ikke blot paa de 14—15 Milliarder i fast Ejendom, men ogsaa paa de andre 4—5 Milliarder, der er her i Landet, og $\frac{1}{4}$ pCt. vilde være nok til Dækning i dette Finansaar.

Jeg haaber, at naar vi bliver stillet over for enten en uheldig Inflation eller en ligelig Formueafgift, vil det være muligt at faa alle, ogsaa Venstre og de Kon-servative, med til at likvidere Omsætnings-skatten. Derfor haaber jeg, at det er rig-tigt, naar disse Skatter kaldes midlertidige — de skal blot gælde, indtil Aanden fra 1848 slaar helt igennem. Jeg haaber, at det vil føre til, at den Lov, her er Tale om, bliver ophævet før dens Udløb.

Jeg tilføjer gerne, at selv om vi er

imod disse Skatter, er det nu foreslaede i Forhold til den gældende Lov en For-bedring. For det første er der gennem Ministeriets Forhandlinger med Erhvervene indført tekniske Forbedringer. Naar dette har gjort, at Fremsættelsen af Lovforsla-gene er sket sent, er Ulykken næppe saa stor, at man har Grund til at beklage den. Vigtigere end de tekniske Forbedringer og de derved opnaede Lettelser er den gene-relle Nedsættelse af Omsætningsskatten med en Tiendedel. Det mest afgørende er dog Bestemmelsen om Købekort til Børnene. Jeg havde helst set, at det var blevet Købe-kort til alle Børn. Det vil dog næppe lykkes at faa det ordnet saadan, men der regnes ifølge Lovforslagets Bemærkninger med et Beløb af ca. 8 Mill. Kr., og det vil sige, at det skal dreje sig om ni Tiendedele af alle Børn. Ved Gennemførelsen af denne Bestemmelse trækker man Lovens værste Gifttand ud.

Jeg ser nok, at „Arbejderbladet“ skriver herom:

„Der skal udleveres Købekort til et Beløb af 10 Kr. pr. Barn — hvilket maa forstaas saadan, at man slipper for 1 — een — Krones Omsætningsskat pr. Barn.“

Og Bladet fortsætter:

„Jovist er Hr. Buhl og Socialdemo-kratiet generøse med Hensyn til „Lem-pelser“.“

Dette har heldigvis den samme løs-agtige Karakter som det Blads sædvanlige Skriverier, der næsten er paa Højde med dets broderlige Konkurrent i Uvederhæftig-hed.

Jeg erkender, at Købekortene er en meget værdifuld Ændring, og jeg vil understrege dette ved, at vi for vort Ved-kommende ikke vil stemme imod Lovfor-slaget, selv om jeg fortsat ønsker denne Skat derhen, hvor Peberet gror.

Hassing-Jørgensen: Ved Fremsættel-sen af det Lovforslag, som nu ønskes for-længet, blev der anført to Begrundelser.

Den ene var, at en Forbrugsindskræn-king maatte anses for nødvendig til Imøde-gaaelse af den truende Vareknaphed og den deraf følgende Prisstigning. Ved denne vilkaarlige Fordyrelse af Varerne gennem de nye Import- og Omsætningsafgifter vilde man fremkalde en Forbrugsindskrænkning, idet der jo for de samme Penge ikke kunde købes saa mange Varer som tidligere.

Jeg tillod mig den Gang at betegne denne Begrundelse som en besmykkende Talemaade. Allerede paa det daværende